

יוצמ"ח

ניטל תשע"ו

ישיבת מקור חיים

דבר המערכת

היוצמ"ח הוא תיקון עולם, בעצם קצת, ורק אולי
היוצמ"ח הוא ניסיון לתת במה לדברים היפים בישיבה
הישיבה יפה, היוצמ"ח יפה, החיים יפים
אנחנו נכנסים עמוק עוד יותר לזמן חורף, אל כוסות התה, אדי הבוקר
בחלונות הבית מדרש ואל הצפייה לשלג הלבן שמכסה את הכול, נשמע
די טוב...
תחנת היציאה הבאה היא רק בפורים וזה נותן הרבה זמן לעצמו, לתורה
ולבכלל

ביוצמ"ח הבא אל פתחנו יש הרב עדין, סיפורים, מאמרים, ביקורות,
הרבה שטויות, תורה, לא תורה, עוד שטויות וקצת שירים, טקסטים חסרי
שם, טקסטים עם שמות מגניבים וסתם טקסטים

מוזמנים לתקן את היוצמ"ח את העולם ואת מה שעולה על לבבכם
ברוכים הצוללים...

חברי המערכת: נתנאל גראזי, שיר כהן, דביר גאמס, עידו יגל, שחר
אדלמן, דביר גלסר, יוחאי ישראל

תוכן עניינים

4.....	שישים מילים.....
6.....	גדם העץ // שיר כהן.....
7.....	אופס, סליחה // א.מ. דרעי.....
9.....	כשם שכבש אברהם // טמיר פלנט.....
11.....	שיר לתינוק // שביעיסט פלוני.....
12.....	חסידות // הרב עדין.....
15.....	ליקוט.....
16.....	כיפה אדומה הסיפור האמיתי.....
17.....	מחשבות בלב איש.....
18.....	שירי תפילה.....
20.....	המלבן // חיים נחמן קובלסקי.....
21.....	מילון אבן שושן המחודש – הקמפוס החדש.....
22.....	על התשובה // שחר אדלמן.....
25.....	פינת תרבות.....
26.....	שני קטעי ריקודים.....
30.....	תולדות האוי היהודי.....
33.....	מנבכי הארכיון.....
35.....	המלצה.....
37.....	לחזור בתשובה ובשאלה.....
39.....	חטיפות.....

שישים מילים || תאמין שיכולים לתקן

עמית גיאת

“תאמין שיכולים לתקן”. למה להאמין? הרי לכאורה זה דבר פשוט! שלא כמו הקב”ה או דברים בסגנון, היכולת לתקן קלה להוכחה. הרי ביום יום אנו לפעמים מקלקלים ובדרך כלל מיד מתקנים. אלא שלעיתים נראה כי אכן אפסה תקווה מן הארץ. כדברי השיר: “אין כבר דרך חזרה” במקומות האלה, רק האמונה תעמוד. והאמין, יתקן. רק בתנאי שמי שמאמין לא מפחד. לתקן, כמובן.

אשר אלטמן

אני נותן אמון. למה? “בא חבקוק הנביא והעמידן על אחת שנאמר וצדיק באמונתו יחיה” (מכות כ”ד) בחוסר אמון, ציניות, מבחוס, ניתן למוסס הכל. אפר המתפורר לו. האמונה והאמון נותנים תוקף לעומדים מולי, לעצמי, לנוף מסביבי. עוד קודם לאמונה בתיקון אני מאמין. מאמין שמאחורי כל חוויה יש פנים, יש כוונה וקיים רצון. משם אני בוחר לתקן. “ולוואי אהיה כל חיי פתי ולא אשהה כל חיי בכפירות” (רבי נחמן)

דביר גאמס

תיקון, מה משמעותו של זה? יש הסוברים החזרת הפגום לשלמותו. דבר זה פשוט הוא לנו כי מה עוד יכול להיות תיקון מלבד זאת. אך נראה לי כי בתיקון ישנו מימד עמוק הרבה יותר. התיקון הינו לא רק החזרה לשלמות, התיקון הוא החזרה לשלמות וההתקדמות מעבר לה. כי אם החזרה היא רק לשלמות הקודמת מה משמעותו של תיקון זה, השבר יגיע שוב מאותו מקום.

מלחמה

הוא נחשב ללוחם אדיר בתחומו. בבתי ספר ללימוד אומנויות לחימה למדו את המהלכים שלו. כיצד עוד לפני תחילת הקרב הוא מתביית על המטרה הטובה ביותר. בכל פעם שניגש להתחרות הוא ניצח. לא היה שני לו. תמיד השיג את המטרה. ומה שהיה כל כך מיוחד במהלכים שלו היה התחכום שבהם. הצפייה כמה צעדים קדימה, הידיעה התמידית מה האחר עומד לעשות. הוא מעולם לא הסכים להסביר איך הוא עושה זאת, מהו הסוד. טען שההרגל עושה את שלו. הוא כבר לא מנווט. ומקרב לקרב המטרה כבר הלכה ונעלמה. היא כבר לא הייתה כל כך חשובה. זה כבר נהיה יותר הכבוד שלו כבלתי מנוצח, ופחות הפרס בסיום הקרב. העיקר לחזור מנצח עם חיוך מרוח על הפנים, למול כל המאוכזבים מסביבו. וכך גם הפעם, הוא המתין לרגע הנכון וניגש לקרב חדור מוטיבציה. הוא חדר למגע בדיוק ברגע הנכון, דחף כמעט מבלי ששימו לב אליו. השתחל בין האויבים ושאר הטוענים לכתר. משך ודחף וכמעט מבלי שהסובבים ירגישו שמשוהו קורה הוא העפיל קדימה והגיע אל המטרה. והנה הוא השיג אותה. הסתובב וחזר מלא חדות ניצחון. כי אין כמו העוגיות של סדר צהריים.

כמה חבל שתפילת ערבית כל כך קצרה! || אמיר בן גל

אמיר כתב את זה בשמינית שלו, שזה נורא מגניב. תהנו.

19:20.

אחד היה חסר, אבל בלעדיו לא יכולנו להתחיל. אז חיכינו.

ישבנו, כל אחד מבודד במקומו ובמחשבותיו, מדי פעם מציצים בשעון, אך בעיקר לא עושים כלום. לא נותר לי כי אם לסדר לעצמי את העבר והווה – היום והמחר.

מוחי מריץ במהירות את כל אירועי היום, חלקם ממש ביעף אימתני ומזלזל, אחרים בשיוט איטי ומלא הערכה. תוך כדי סקירה, אני ממין את כל הפרטים, מנסה לחשוב באילו דברים יש עוד להשקיע כי אולי תצא מהם טובה, ואילו כדאי לזרוק ולקוות שיתמוססו עם זרם הזמן. הסקירה מסתיימת במהרה, הרי אין זה זמן מתאים לחשבונות נפש גדולים וארוכים – אותן דקות מועטות של ציפייה.

נזכר בציפייה ומריץ מבט מסביבי, סופר שוב, מקווה שטעיתי והחסרתי אחד. שוב אותו מספר. רואה עוד אנשים מריצים מבטים ואחרים שקועים בעצמם, מסדרים.

19:22.

הערב נשאר לי רק לאכול ארוחת ערב. וזהו. ומה מחר? שום דבר מיוחד בעצם. אין שום ארגונים שצריך לארגן או הכנות מיוחדות לקראת יום המחר. כך נראה לי. אני לא יכול להמשיך ולדפדף בל"ז שלי הלאה - אין זה מתאים לעשות זאת ככה, בלי יומן, בלי עט ודף, בלי טלפון. אני מרגיע את עצמי ומבין ששום דבר לא לחוץ לי עכשיו.

אז זהו, סיימתי את הסידור העצמי שלי להיום. ומה עכשיו? שם רגל על רגל ומזמזם בראשי שיר שקט ששמעתי ברדיו לפני מספר דקות.

ואיפה האיש החסר?

שומעים מבחוץ את הדלת נפתחת. כולם מרימים מבט מלא תקווה, מתפללים בלבם שלא הוליכו אותם שולל. החסר הגיע – כעת אנו מושלמים, וכעת אפשר להתחיל. עולה החזן.

התפילה עוברת ביעף, מזכירה לי את החלקים היותר מהירים של אותה סקירה יומית שהעברתי לפני שלוש דקות. <'ברכו'> ואם כבר בסקירה היומית, אז פתאום, כבר די בתחילת התפילה, אני נזכר בכל הדברים החשובים שהחסרתי במחשבות שלפני התפילה.

מיד רצות לי בראש כל מיני סיטואציות שונות ממקרי היום, ואני מנפח או מקטין את עוצמתם <'שמע'>, מעניק לעצמי שביב תקווה שהחיים באמת יותר יפים ממה שהם נראו. ומחר בכלל יש לי שלוש פגישות חשובות מאוד שאני חייב לתכנן בדיוק מה אני אומר לכל מי שישב מולי באותן פגישות. <'עמידה'> ומתחיל לסדר – לתייק, להכניס תוכן איפה שצריך, במה צריך לעיין עוד הערב ... <'עלינו'> ופתאום יש כל כך הרבה דברים וכל כך מעט זמן <'ברכו'>.

כמה חבל שתפילת ערבית כל כך קצרה!

אל תקרא את זה || אלקנה זיו

אל תקרא את זה. אני אומר לך אל תקרא את זה. חבל שאתה ממשיך לקרוא את זה. זה לא מיועד אליך. אתה לא חייב להקשיב לי, אבל תדע שאתה תתחרט על מה שתקרא כאן מהסיבה הפשוטה שזה לא מיועד אליך מה שכתוב כאן. עדיין אתה כאן? כנראה אתה לא מספיק חכם כדי להקשיב למי שכתב את הטקסט הזה. מכיוון שאתה כנראה לא מתכנן להקשיב לי, אז תדע שזה שלא הקשבת לי בזבז לך את הזמן לשווא. פעם הבאה שמישו אומר לך לא לקרוא טקסט מסויים, אז לטובתך תקשיב לו. או שבעצם אתה לא תקשיב לו כמו שלא הקשבת לי. עכשיו אתה בטח עם חיוך מטופש על הפרצוף ואומר לעצמך בלב: "למה לא הקשבתי לו" אבל מצד שני זה משעשע לראות עד כמה הסקרנות שלנו יכולה לגרור אותנו למקומות שאנחנו לא רוצים להגיע אליהם. כמו לכאן. הרי אם היית מקשיב לי, לא היית מגיע לכאן. בכל אופן, אחרי שכבר עשית טעות והגעת לכאן, אז יש לי בקשה ממך.

מכיר את זה שמישו אומר לך: "שומע אחי אני צריך להגיד לך משהו"? מן הסתם כן. מכיר את זה שאחרי שניה הוא מתחרט ואומר: "עזוב בעצם אני לא יגיד לך"? יופי.

אם אתה לא מכיר, אז אל תמשיך לקרוא. בעצם אני סתם אומר את זה כי אם הגעת לפה אז אתה בטוח לא תקשיב לי.

בחזרה למי שמכיר את זה. בבקשה ממך אל תהיה מהאלה שמנג'סים: "נו בקשה תגיד" \ "נו אל תהיה זבל" \ "זה ממש לא בסדר שככה אתה מותח אותי" \ "נווו באמאשך תגיד". בבקשה אל תהיה כזה. כי אם אותו אחד החליט שאין סיבה מוצדקת להגיד לך את מה שהוא רצה להגיד לך, אז כנראה אין סיבה מוצדקת לזה שהוא יגיד לך את מה שהוא רצה להגיד לך. אם הוא רוצה להגיד, הוא יגיד. אם הוא לא, אתה לא צריך להציק.

אחלה יום שיהיה לך. אלקנה זיו.

ביקורת ספרים

לאחר הפסקה קלה, מדור ביקורת הספרים חוזר ובגדול. דברים שקראתם, דברים שלא, ודברים שהייתם מעדיפים שלא קראתם, הכל כאן. המדור יהיה (בהשתדלותנו) קבוע, וישתדל לגוון במבחר שהוא מציע.

הטוב: המדור נתקל לאחרונה בספרה של איין ראנד, כמעין המתגבר. ראנד, סופרת אמריקאית מלפני כמאה שנה, נחשבת ליוצרת מרשימה הנעה על הגבול הדק שבין כותבת רומאנים ופילוסופית. לאחר התלבטות קצרה המדור החליט להשלים את השכלתו (נאמר על הספר כי הוא ספר חובה לא פעם ולא פעמיים) ולשבת לקרוא. כמעין המתגבר הוא מעורר השראה וגורם לחשיבה עמוקה של הקורא, אין ספק, אכן יצירת מופת. הקורא המקוונק הממוצע, התר אחר עלילה רדודה והסחת דעת קלה מצרותיו הרבות עלול להתאכזב. מדובר בסיפור עלילתי לא יוצא במינו על אדריכלות בסגנונות שונים ועל חדירת המודרנה לחיי השמרנים. לבודדים מביניכם ששרדו איתי עד פה מובטחת קריאה מהנה. היופי בכתיבה הוא לא כתיבה המצליחה לקחת נושא מעניין ולשווק אותו לקורא (לא סתם כל הרומאנים הזולים סובבים סביב רצח ואונס), אלא כתיבה המצליחה לייצר עניין מנושא חסר עניין מהותי בפני עצמו (גראזי יסלח לי). ברגע בו מגלה הקורא כי אכפת לו איך יראה המבנה הבא, זהו ניצחונה הקטן של ראנד על הקורא הבנאלי (והמקוונק). מובן שאפשר לדון ארוכות ברעיונות שמעלה ראנד, אך לא זה המקום (למעוניינים, יתם חרלפ).

הרע: אלבי, יאיר לפיד. תובנה מספר אחת: אין ספק שלפיד הוא סופר טוב יותר מפוליטיקאי ותוכיח צניחת המנדטים הדרמטית שלו מבחירות לבחירות. תובנה מספר שתיים: גם בלי קשר לפוליטיקה הוא כותב טוב, ספרו עומדים בטור משעשע ביותר. תובנה מספר שלוש: הוא סופר טוב, *למבוגרים*. ניסיונו של לפיד בכתיבה לילדים כושל נחרצות. הרעיון נחמד- לכתוב משהו שיצחיק את הילדים והמבוגרים כאד, שנינות בשתי רמות (סטייל פו הדוב), ואנלוגיות יוצאות דופן. לצערנו התוצר היה שונה במעט – עלילה חסרת עניין לחלוטין לילדים ומבוגרים (סטייל ר' נחמן, לי שהיה במעמד סיום האחרון- הסוף ידוע מראש, אבל נטול עומק), שנינות לוקה בחסר וזעירה עד זניחה (המדור חטף כאב ראש בחיפושיו אחריה), ואנלוגיות מייגעות עד מטומטמות. המדור מודע לזה שיש החלקים עליו, אבל הספר לא שווה את הנייר שהוא מודפס עליו, וזה עוד לפני האיורים המגוחכים. הערה אחרונה- כריכה אחורית אופקית זה לא מיוחד, זה מציק.

המכוער: אניהו, אתגר קרת. מאחר והמדור חובב מושבע של סיפורים קצרים, ובמיוחד של אתגר קרת, שמחה גדולה הוא שמח בהשיגו את הספר היחיד של קרת שלא מסתובב בפנימיות שמינית (געגעיי לקסינג'ר מומלץ בחום). הספר מאכזב

קשות. נראה כאילו קרת אימץ את החלקים הלא סימפטיים של כתיבתו ונטש את שנינותו ויצירתיותו. לא אכביר במילים. לא לגעת (הוא גם לא צנוע במיוחד).

רחמנא דעני || ישיב וינברג

בתגובה למאמר "הריקודים בישיבה" מאת יוסי נוימן, יוצמח תשרי

לפני כמה שבועות ישבתי במופע צמאה והקשבתי לאביתר בנאי שהסביר מאמר מהרבי – "לכתחילה אריבער". הוא הסביר שלכתחילה תחנונים הם לא משהו שבא ממקום מסכן אלא כמו שנאמר "לכתחילה אריבער-מלמעלה". התחנונים היותר טובים הם אלו שבאים מתוך זה שאני לא עצוב ומדוכא ופונה אל ה' כמפלט (לא שזה רע, זה טוב מאוד) אבל יותר טוב זה לבוא ממקום שאני יודע בזמן שאני מתפלל שהוא יענה לי. זוהי תפילה של תקווה, זו תפילה של כיסופים שברגע שאני חושב ומתפלל על זה אני מרגיש כבר שם, ציפייה של ממש. ואז אביתר בנאי שר את רחמנא דעני ולבסוף ממש רקדנו! ואז חשבתי אולי הפשט הוא "רחמנא דעני לעניי ענינא, רחמנא דעני לתבירי ליבא ענינא" אתה ששומע לעניי העניים תענה למרות שאני לא עני לגמרי, אתה ששומע לשבורי הלב תענה לי למרות שיש לי עוד תקווה - למרות שאני חושב שיש כאן הבדל דק בין בקשה של תקווה לבין פזיזות. הריקוד בשיר רחמנא דעני יכול לבוא ממקום שלא באמת אכפת לי אני פשוט שמח ומבקש עוד. הוא גם יכול לבוא ממקום שאני תלוי בבקשה – אני מתחנן – אבל זה לא צריך לבוא מעצבות או כבדות. בשורות טובות ישועות ונחמות אמן!

שחיטת פרות קדושות || דוד גנזל

והיום: שמאלנים

שמאל וימין הם מונחי מיון של אידאולוגיות, תנועות פוליטיות ומגמות בחברה (ויקיפדיה). במקור השמאל הינו בכלל מושג מעולם הכלכלה, התומך בכלכלה יותר סוציאליסטית ושוויונית (שלי יחימוביץ' היא דוגמה טובה לשמאל כלכלי). בארץ השיח העיקרי בין שמאל לימין כיום נסוב על יחסינו לבני המיעוטים ולסוגיה הפלסטינית.

שמאלן זה לא רוצח המונים, נותן לגיטימציה לפיגועים, אגס, תומך בחרם על ישראל, בעד גינוי עולמי של ישראל, תומך בגרעין האיראני, מתחסד, מתחנן, מתחנף, מתפלל לקנאביס, גר רק בתל אביב, סוכן מוסד, חושב שצריך לפנות את כל ההתנחלויות אתמול. שמאלן הוא אולי מעט פחות ביטחוניסט אבל לא פחות ריאליסט, שמאלן אולי רוצה בשלום, אבל לא רוצה להתאבד. הדעות בתוך השמאל באשר ללגיטימציה לבנייה בהתנחלויות חלוקות מאוד, לא כולם רוצים להעיק אותך מהבית.

שמאלן היה מאמין בעם ישראל יותר הומניטרי, אנושי. אף אחד לא באמת מאמין שאנחנו עושים לפלסטינים שואה, אבל אף אחד גם לא באמת מאמין שהם כרגע אזרחים שווים זכויות. בממוצע נהרגים שני פלסטינים בשבוע מאש צה"ל בהפגנות (לא, אני לא סופר מחבלים), השמאל היה רוצה להפחית את זה. שוויון זה לא מילה גסה. גם לא אמונה באדם. חבל שהשמאלן היחיד שהימין יודע להעריך היה צריך למות בשביל זה (רבין) וגם עכשיו לא כולם מכירים ברצונו הכנה לקדם את המדינה.

שמאל במקור חיים זה ציבור מזערי, תחת מצוד[יש סיבה שהטור הזה ~~אנונימי~~ שהולכים לסקול אותי אחרי שזה יתפרסם] הקורא לכם להכיר בדעות שהן לא אתם ולהפסיק לצעוק שטויות. להגיד מוות לערבים זה לא מגניב. גם לא בצחוק. תעצרו פעם לחשוב. יש לימין חזון אמיתי? עתיד אמיתי? רצון אמיתי לשלום?

החממה || ישי ליפשיץ

האם לא חשתם פעם קצת חנוקים בישיבה?
לא יצאתם פעם הביתה, ובבת אחת קלטתם שאין לכם שמץ של מושג מה קרה בעולם שמחוץ לגדר של כפר עציון?
אז אתם לא היחידים.

אחד הדברים החשובים ביותר בישיבה לרב זה מה שמכונה "היוצ"מח" (יכולת צריכת מקור חיים) וכדי להגיע אליו דרושה סביבה נקייה מגירויים חיצוניים.
מחד גיסא יש חשיבות בדבר כדי ליצור אישיות חזקה המבוססת בעולם התורה. דבר זה אכן מעצים אותנו בשעה שאנו "יוצאים החוצה" מהישיבה.

מאידך גיסא, יש התנשאות רבה במחשבה שהדרך הטוב ביותר להשתפר היא להגן עלינו מפני העולם החיצון ולשים אותנו בבועה.

בישיבה מעודדים את התלמידים להתעסק המון בעצמם, בפנימיותם אך דברים של כלל ישראל כמעט ולא מדובר עליהם בקשר אלינו ולעשיה שלנו. (וזה שאומרים שיר המעלות בקול זה לא נחשב)

ובישיבה יש אנשים מיוחדים שממש חבל שלא יוצאים ומביאים את הכוחות שלהם. לעניות דעתי גם תנועות הנוער זה דוגמא להסתגרות בישיבה.
הרבה חבר'ה מדריכים, אך זה לא בעידוד הישיבה אלא בהסכמה, לא בשמחה כי אם בדיעבד.

העובדה שחמשוש (שעוד לא נכנס להדרכה) שיוצא לסניף ביום ג' נחשב "חלש", גם מזה משתמע לתלמיד שלא מומלץ לו להיות מדריך.

ולא רק אנחנו יכולים לתת, אפשר גם לקבל וללמוד מהיציאה החוצה. לדעתי, הגיוון בחיי היומיום ומעורבות בנעשה מחוץ לישיבה, יתרום הרבה גם לנו.
ולא רק בתנועות הנוער יש תחושה של בדיעבד, גם בנושאים אחרים.

מובן לחלוטין שהישיבה, תאסור הכנסת עיתונים מסוימים. אך זה, שכאשר משהו פותח עיתון ראוי, שהיה מכניס גם לביתו, זה נחשב לא "מקו"חניקי" יש בכך משום פספוס. שכן, הלחץ החברתי בעניין זה, שנובע מעמדת הישיבה, גורם לאנשים להפסיק להתעניין בהוויות העולם ולהיות מעורבים בנעשה במדינה ובעולם.

אמנם ישנם שיעורים/ רמ"ם ומרצים מבחין שחושפים אותנו יותר לעולם החיצוני, אך לא כמדיניות כוללת של הישיבה.

ואני מאד אוהב את הישיבה אך לדעתי חשוב שהדברים שהבעתי יהיו במודעות שלנו. כמו שהרב דוב אוהב לומר "אתם לא בקבוקים בחנות שאנחנו ממלאים, אתם משפיעים ומעצבים את הישיבה". אפשר לשנות.

יתכן שהנושא לא מטריד אתכם וזה בסדר גמור, אך תחשבו על זה.

גועל נכעש!

על דבר אשר נפוך במחוזות עיר קדשנו כפאר-עעציאן תובב"א בימות החורף אשר יורד בהן גשמים עד שכולין שפתותינו ורון היה מאושר, יש מיני אנ"שים אשר מקנחים כרסמם (רירין היוצאים מן החוטם) ותוקעין את הבלעכס אל תוך גלגלי הקרמון שעליו גלולין הטוילעט-פאפער מעשה חושב. והרי ידוע וגלוי שנופלין הטוילעט-פאפער בין הכיסאות וממלאים כרסה של רצפת-קודש בית מדרשנו יקצטל"ח ודומה לימודנו כנום זב באף חזיר. ובאנו להזהיר את קהל קדוש תפארת עמרת שמחת ראשנו

שלא לשים הטוילעט-

פאפער בגלגלין כלל!!!!!!

ושמחה וששון יהיו מנת פיתנו ולא ניגע באיכס ולא נלד בגעלה (או בכלל). ומי אשר יהיו בליבו לעשות מעשה אמורי כזאת בין כתלי בית מדרשנו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, הרי על זה נאמר "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרקים" וידע כי אין לשער גודל בערתו בגיהנום הנצחי וכל המסייע בידו מסייעין בידנו ו"צא בחוץ" יאמר לו ועל זה נאמר "נישט געזונט נישט שטייגען" ואומר "כעמיע עקספערמענט אַרבעט קאַרדס צוגעגרייט פֿאַר יעדער פון די קרוז, דיסטריביוטינג טובז און קיץ אַז אַרייַנגעמען בשמים און קראָשט קנאַבל סטימד טאַפּאַל בלעטער קאַנאַלאַ ייל און ענדיקן און רפאל המלאך מיט עטלעכע מינערווערטיק פֿאַר דער נשמה פון יעדער אידישע הייליק נשמה טייער" ושקטו בני ישראל לבטח בארציהם וזהו

בית ועד דחכמי קאטאמונים

מדור חידה

הנה חידה. תפתרו. תגידו לנו. תקבלו פרס.

אחוד חידה קל
על פרט היוצא מכלל
טוק טוק טוק על דלתי מרום
מי הם שני אחיהם מאותו המקום
(ואם לזה הלשון היטב תאזין
חיש קל פתרונו תדע ותבין)

דיבורים

הוא כבר לא זוכר מתי בפעם האחרונה הוא הצליח לדבר עם מישהו בכנות. בעצם, הוא כן זוכר. זה היה עם אמילי אז, הם ישבו בפארק שם בעיר ודיברו על סתם דברים שיוצא לאנשים לדבר עליהם. ואז לא ברור כל כך מה קרה לו, הוא נפתח והתחיל לשפוך לה את כל הסודות שלו. כל הדברים הכי אפלים שהוא חשב עליהם אי פעם. על כל המעשים האפלים שהוא ביצע. שהוא שדד בנק וסתם אנשים ברחוב, ושהוא קלפטומן ובקושי מתגבר על זה. אחרי שהוא גמר להשתפך, הוא ראה את הפרצוף שלה וראה שם גועל מוחלט. היא נגעלה ממנו. היא הסתכלה עליו כאילו הוא תת המין האנושי, כאילו אין לה מה לחפש אצלו והיא שווה הרבה יותר ממנו.

זה שבר אותו. אחרי המקרה הזה הוא כבר לא הצליח לדבר עם אנשים בכנות. הוא כבר לא האמין שיש כזה דבר חברים. אדם לאדם זאב. כל אחד לעצמו. הוא מנסה להיזכר עם מי הוא דיבר לפני אמילי ואז אחרי משהו כמו חמש דקות של חשיבה מאומצת הוא הגיע למסקנה שזה היה עם החבר שלו גיא. גיא והוא היו חברים מאד טובים. הם למדו ביחד באוניברסיטה הנדסת תוכנה והקימו חברת סטארט אפ. הוא על הצד החושב וגיא על התכנות. זה עבד להם טוב עד שיום אחד לגיא נמאס ממנו ובסודי סודות הוא הוציא אותו מהחברה והעיף אותו לקיבנימט. אמילי הצליחה לרפא אותו איכשהו ואז שברה אותו לגמרי.

זה גמר עליו. יותר הוא לא האמין בבני אדם בכלל. כן, הוא עשה איתם עסקים וכן דיבר איתם בפרקטיקה, אבל באמת באמת, הוא היה הבן אדם הבודד ביותר בעולם. את הכל הוא עשה לבד, לא היו לו חברים, בסוף בגיל שמונים הוא הלך לבית אבות ונשאר שם עד סוף חייו. בגיל תשעים הוא מת מהתקף לב ולהלוויה באו האנשים מהבית אבות שהוא הכיר, גיא, אמילי, עוד קצת אנשים שהוא פגש בחייו. אבל לא היה שם אדם אחד שבאמת כאב לו שהוא הלך...

בישיבה יש תופעה מדהימה של אנשים שבניגוד לגיבור הסיפור למעלה כן מצליחים לדבר אחד עם השני בכנות מוחלטת וגם מצליחים להקשיב לאנשים. אנשים לפעמים מפחדים להיפתח ולספר לחברים שלהם מה עובר עליהם בחיים על מה הם חושבים ועל הסודות שלהם. יש אנשים לעומת זאת שמפחדים מזה, כמו החבר שלנו למעלה שחווה בגידות ואכזבות בחיים הם מפחדים לחוות את זה.

אני באמת מציע לכולם שיהיה להם לפחות חבר אחד כזה, גם אם לא תשתפו אותו בהכל אלא רק בקצת זה מאד יקל על העומס הנפשי וישפר את ההרגשה. אנשים שאין להם עם מי לדבר הם אנשים עם מועקה אחת גדולה שיושבת להם על הלב ואין להם עם מי לשתף אותה.

אני לא אומר לבוא למישהו סתם ולהתחיל להשתפך בפניו. זה דבר שדורש הרבה מאד זמן ובניה של סוג של אמון הדדי אחד עם השני. אבל אנשים שבסוף מוצאים את החבר שלהם רק ירוויחו מזה.

101. של מי? || האגדי

יושב בבית מדרש, סדר די ממוצע לכאורה,

ופתאום- הדפוס הרגיל-

מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה

מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה מאה

מאה ואחת שלנו!!!!!!

ולפתע, עולה בי מחשבה-

החמישית והשישית עונים כמעט ביחד.

זו תחרות במלוא מובן המילה.

או שמא,

אולי,

אם מותר,

זו לא סתירה.

אולי, באמת באמת, עצם המאה ואחת,

עצם זה שעכשיו כל הישיבה נכנסת למעין טראנס של תורה וזה הופך לוואחד

עניין פתאום כל החזרות והסיכומים והכל,

עצם זה שאנשים משקיעים את החיים שלהם וזה אירוע כל כך מרכזי,

עם כל הבדיחות הרציניות על הלשמה ולא לשמה. עם כל הסיגים האחרים.

תכל'ס.

עצם זה שיש מאה ואחת- זה מראה על תורה שלנו.

בתורת ה' חפצנו, ובתורתנו נהגה יומם ולילה.

כך דרך ה-101- כשאנשים הוגים יומם ולילה- זה תורה שלנו.

המאה ואחת- שלנו. וגם אם המחזור הפסיד- דידן נוצח. כישיבה.

דידן ודידהו ודי כל עם ישראל- נוצח. ובתורתנו נהגה בעז"ה יומם ולילה.

סרגדיה יהודית || עוז זולדן ואריאל רכניץ

101, כולם לומדים, כולם?

יש אנשים באפריקה שאין להם DVD.

יש גם אנשים שפחות לומדים, אנשים שנרמסים ע"י האליטה של הישיבה, אנשים כ"כ שקופים שאם תשים מאחוריהם כסף הם יהפכו למראה.

השנה כמו כל שנה גם השנה וועדות הלימודים נבחרו וניגשו במרץ לעבודה - חלוקת המחזור לשני חלקים:

חכמים ו... פחות חכמים.

השנה שלא כמו כל שנה החלטנו להביא לכם את הסיפור הטרגי משתי פרספקטיבות מנוגדות לחלוטין. שני אנשים עם רקע שונה בתכלית, אחד מהם, גדל באורווה, 4 מתמטיקה, 4 אנגלית, עליית הנוער דרגה 19, ועובד 17.52 שקל לשעה במאפייה באיזור תעשייה. השני, כולו דבלולים, פאות שקשורות רוב היום לכפות רגליים, אם אתם מחפשים אותו, הוא במקווה. אם לא, הוא בחדר חסידות. לאחרונה נראה כשהוא שם דאודורנט, ממקורביו נמסר שזה היה רק בגלל החתונה של אחותו. ברור שהחלוקה הטבעית וההגיונית ביותר, הייתה כמובן, - הצולער והסטלן, שמחה וששון לכל צולער בלון! הם יהיו חברותא מושלמת!

הבאנו לפניכם את הסיפור הטרגי משתי הזוויות:

ה... פחות צולער: "וואי למי יש כח עכשיו ללמוד עכשיו עם הצולער הזה? גם כן... יכריח אותי ללמוד ולא יתן לי אפילו לשתות... אז מה שהוא צולער, זה אומר שהוא יותר חכם? יאללה!"

מבחינתו, באמת אין שום סיבה לשים אותם ביחד. הוא סתם יכביד על הצולער. כל מה שהסטלן רוצה זה שיעזבו אותו בשקט.

טוב, הוא מוכן להתפשר על להיות סגור על איזה מסכת לומדים.

ה...צדיק: "איזה יופי! יש לי אתגר! ב"ה בזכותי עכשיו עוד יהודי ילמד גמרא! מי צריך בכלל אוכל? פשוט נשב פה ונלמד... הוא גם הרבה יותר חכם ממה שחושבים, כל דבר שאני מסביר הוא ישר מבין ומהנהן עם הראש, אפילו כשהוא חצי ישן!"

מבחינתו, כל תוספות זה מתנה (צולערים, לחשוב עכשיו על זרוע לחיים וקיבה) כל ריף זה כוס קפה וכל עוגה זה רבינו יונה. התלונה היחידה שלו היא שהחומר קצר מדי ושכלל: "מה זה המסכת הקלילה הזאת?"

אז, אנחנו לא יודעים מתחת איזה הגדרה אתה נכנס, ויש גם עוד הגדרות בישיבה, בכל מקרה כדאי להיות קשוב גם לסגנונות טיפה שונים משלך בישיבה. פוסט - חנוכה שמח!!

פינת זיכרון לחמצוצים || מאיר כהן

שנה שעברה – ניצב ליד החלון, בין האויצר לבית המדרש – פינת זכרון לגיל-עד ונפתלי עם נר תמיד (אומנם על בטריות, אבל בכל זאת נר) ועם תמונות ואלבום ולקראת סוף השנה חוברת בשביל כל מי שרוצה לרשום עליהם משהו, גם אם הוא לא הכיר אותם.

שנה שעברה היו גם שמיניסטים מהמחזור שלהם שיכלו לספר עליהם לחמשובשים (שלא הכירו אותם) והשישית והשביעית- עוד זכרו...

כל זה- בשנה שעברה ואילו השנה (אני בטוח שבלי כוונה רעה), במקום פינת זיכרון- בסטה לחמצוצון ובמקום אלבום תמונות- נמכרים "בננות", תרצה לראות תמונה – תמצא מסטיק בטעם קולה, וכתחליף למפה הלבנה- תמצא שטיח-ממתק צבעוני.

נכון שגם שנה שעברה היה שם קיוסק שמינית ובטח גם שנה לפני כן (למרות שבתור ששיסט לא ראיתי) ואולי גם זה מקום שקנוי הוא לנצח בידי הקיוסק השמינית ובארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר נמכר.

ובכל זאת זה נותן טעם לפגם שמה שהיה פינת זכרון הפך לפינה לחמצוצים (למרות שזה למטרה טובה ובשביל היין לפורים), עדיין במקום להוסיף על אלבום תמונות – איזה אלבום סיפורים בשביל ששיסטים שלא פגשו או חמשובשים שלא שמעו –

יש פינה למכירת חמצוצים, אני בטוח שיש את כל הסיבות שבעולם למה כן למכור ושכלל עבר המון זמן מאז, אבל בכל זאת- כל פעם שאני עובר שם קצת, רק טיפה,

צובט לי הלב...

קרועים

קרועים.

קרועים בין עולמות שלעולם לא ייפגשו.
קרועים בין חבורה בליקוטי משהו או בחברותא בגמרא
לבין בדיחות גסות, וסדרות שה' ירחם, חצי שעה אחר כך בפנימייה.
קרועים בין מקווה, גארטל והתנדנדויות בתפילה
לבין התור לצלחות בארוחת ערב במשמר.
קרועים בין התנשאות מקוחניקית מצויה של "אני ועמי הצדיקים!"
לבין לשון הרע ופגיעה בחברים שזועקת כביכול: "ה' הרשע!" ח"ו.
ואז כמובן, התירוץ המצוי-
"אז מה אתה מציע? להסתגר מבית המדרש? לכולם יש נפילות!"
ואני עונה בפני: "לא!", ובליבי: "מי יודע?"
שמה עדיף לנו להסתגר בבית המדרש"...

"אמר רבי יוחנן אילמלא לא ניתנה תורה היינו למידין צניעות מחתול..." (עירובין
ק:)

ובעוד בכל העולם צדיקים אל המקווה רצים,
ועל צולערים שטובלים הרבה אנשים בדיחות מריצים,
פעם בשנה כשגם אני טובל,
אני תוהה, ובעיקר מתבלבל-
האם יש צדיקים שהם פחות מחתול?
ועוד לא מצאתי תשובה לבלבול.

בקרוב יבוא חנוכה.
מה זה חנוכה?
חנוכה הוא לא רק ניצחון צבאי על אנטיוכוס הרביעי.
חנוכה הוא ניצחון על תרבותו.
ומי ייצג את תרבותו?

אותם יהודים בני הגימנסיות, שלא מלו את בניהם,
 ולפסל השתחוו, ומשכו, מחילה מכבודכם, את ערלותיהם.
 כל סממן יהודי היה לבוז בעיניהם.
 ועתה קמים יהודים אשר את הכיפה מורידים
 ופתאום כבר לא מזדהים כדתיים,
 ונשים אשר את כיסוי הראש מורידות, למרות שהם "דתיות!"
 אלו מתיוונים ומתיוונות של ימינו.
 ובכל זאת אני תוהה בלבי,
 האם סרט בקולנוע או ספר קריאה,
 אינם התיוונות באותה מידה?

ולסיום, אולי איזה ווארט.

נ"ל דטמאו כל שמנים שהיו בהיכל ר"ל ששמן המנורה הוא סמל הפצת אור
 המקדש חוצה וקצת דומה למארש"י בריש פ' בהעלתך שלא יאמרו לאורה הוא
 צריך, וא"כ כנראה שאור המנורה מטרתו הארה חוצה כמו מאחז"ל על חלוני
 שקופים אטומים. וע"כ כשבאו חשמונאים להיכל כל ההארה חוצה אשר הייתה
 משכבר, טמאוה יונים, ר"ל דאם עד עכשיו בשלטון זר על עמ"י נהג הקודש בדרך
 זו וע"כ איך שנראה חוצה היתה באותו ענין, עתה בהלחם ישראל על ארצם תם
 עידן זה וכל המנטליות של הקודש נשתנתה. וע"כ עכשיו היו צריכים לתדמית
 חדשה, דוגמת ההארה חוצה דשמן המנורה, בעיני העולם. ומצאו אך מעט צד לזו
 ההארה, כדי ימי מלך אחד והוא נ"ל יהודה. ואותו פך היה חתום בחותם כה"ג ר"ל
 דהחותם בפני כה"ג שלא יהיה למלך ג"כ, היה על אותה ההארה אשר מקורה
 מהימים אשר לפני החשמונאים, ועתה כיוון שפתחוהו ממילא מלך היה גם כה"ג
 כדחזינו בבית חשמונאי, וג"כ אבני מזבח ששקצום יונים הניחום בלשכת
 החותמות ר"ל דעידן זה שקודם חשמונאים הוא נחתם ומאחורינו. ונס גדול הווה
 שנמשכה הארה זו כדי ח' מלכים וכה"ג דבית חשמונאי- יהודה, יונתן אחיו, שמעון
 אחיו, יוחנן בנו, אריסטובלוס בנו, ינאי אחיו, יוחנן בנו ויהודה אחיו. ואין להחשיב
 מתתיהו בנו שלא היה בדיוק מלך ולא שלומציון שלא הייתה כה"ג. ומכאן מובן
 דברי ב"ש של הולך ופוחת ואילו ב"ה יאמרו לך דכיוון שמכאן נמצא דרך גדול לילך
 בו עד בעז"ה הגאולה השלמה ממילא הוא מוסיף והולך וב"ש מידת הדין והבן .

אתגר ההכלה || שיר כהן

א

חד האתגרים הגדולים שאני רואה בחברה שלנו הוא אתגר ההכלה. לו רק נכיל אחד את השני ובאמת נקשיב וננהל שיח, הבעיות החשובות פחות שלעתיים קרובות מסתירות לנו יותר את המטרה העיקרית המשותפת, יחזרו לפרספקטיבה הטבעית שלהם, ונסכים שלא להסכים עליהן. הרבה בעיות, ויכוחים ואי הסכמות נובעים מחוסר הרצון שלנו לשמוע את דעת האחר עקב שלילת הלגיטימיות שלו - למשל, חבר בנטורי קרתא לא יסכים להתדיין על חובותיו עם פקיד מס הכנסה, כי הוא לא מכיר בלגיטימציה שלו להתקיים - כשליח של המדינה הציונית. יכול להיות שחבר במפלגת חד"ש לא יסכים להתדיין איתי בנושא דת ומדינה, כיוון שאני לומד ומבלה את רוב השבוע שלי בגוש עציון שבשטח הכבושים. במידה מסוימת אנו דעותינו, אך שלילת הדעה, שהיא כשלעצמה פסולה - להבדיל מאי הסכמה איתה, גם כשזו באה בצורה מוחלטת וגורפת - אפשר ותגרום לאדם להרגיש כאילו הוא עצמו נשלל על ידי כך, וכיוון שכביכול עצם היותו יעלם בנושא הזה, הוא יהיה חסר. אל לנו לנקוט בדרך הזו. כמובן שהייתי רוצה סובלנות יתרה, לא רק בנושא הדעות אלא גם בנושא של סבלנות ורוגע כלליים יותר כלפי השונה ממך, שהוא אמנם אף פעם לא אתה, אך לא פעם הוא עומד אצלך תחת אותה ההגדרה שאתה עומד תחתיה אצלו. אך כיוון שאידליה היא לא אפשרית כמעט בכלל, אנסה ללכת על פתרון נקודתי מתפשט: חינוך סביבתי. לא במובן של טיולים בכל שבוע במסגרת בית הספר, אלא במובן של חינוך הסביבה. אחזור ואסביר: לדידי, חינוך סביבתי הוא חובה של כל אחד שרואה עצמו שליח ופועל לתיקון העולם, ורוצה "לתקן עולם במלכות שדי", או סתם לסדר כמה דברים במציאות. הכוונה בחינוך סביבתי היא להביא את הסביבה להבין את הדבר שמנסים לחנך אליו, אמנם לא בהכרח לקבל אותו, אך בהחלט להיות מודעים לכך. אם אדם באמת מאמין שאנו צריכים להכיל אחד את השני, עליו לעשות חינוך סביבתי לכך. זו גם הדרך שבה אני מנסה לפעול, במעגלים שלי. אם כולנו נעשה חינוך סביבתי להכלה, יכול להיות שגם בעצמנו נלמד להכיל יותר.

פינת הנוסטלגיה: בלי בושה || אלישע קאופמן

מתוך יוצמ"ח אדר תשס"ט

ישיבת מקור חיים!!!

אני לא מבין אתכם, באמת שלא...

מה יש?

מה כ"כ מרתיע אתכם בקצת יצירות?

מה מפחיד אתכם בלהיות קצת יותר

פתוחים?

מה הורס אתכם כ"כ בלראות בן תורה

רוקד?

מה מפריע לכם שמישהו אידאליסט

לומד בישיבה?

מה מפריעה לכם חולצת תנועה?

מה מרתיע אתכם כ"כ בפשמינה, או בכל

פריט אחר שגם בנות לובשות?

תלמיד בישיבה צריך להתבייש כשהוא

מדבר עם המד"שית שלו בטלפון ועוסק

בתיקון העולם?

ורגע רגע,

לפני שאני בכלל פותח את הפה

ומדבר על אולפניסטיות...

מה זה אולפניסט או אולפניסטית?

מי בעולם הזה מוכן להגדיר זאת

בשבילי?

אתם לא יודעים...

כי אתם רגילים לכל דבר ישר להגיב –

לכל דבר שלא נראה לכם –

"עזוב אותך... י'אולפניסטית"

כאילו – מה נראה לכם!?!?!?

בן אדם צריך להרגיש חופשי להביע את

עצמו

בכל דרך אפשרית

ואם טוב לו מה שהוא עושה

הוא גם יעשה את מה שמתחשק לו

לעשות...

לא שמפריע לי שקוראים לי אולפניסט

–

אבל מחרפן אותי שדוחים לי ככה...

טוב נו, הגזמתי.

לא אכפת לי מה תגידו

מה תחשבו ומה תאמרו

העיקר שאני מחובר לעצמי, ובאמת.

סתם, בצחוק.

ודאי מעניין אתכם מי הכותב

אז ככה, מדובר,

באחד שאכפת לו

או ליתר דיוק שחרה לו

אחד שדומה להוא שהתחפש בפורים

והחזיק את השלט –

זו לא בושה להיות אולפניסטית.

שביעתשס"ט

ולסיום – ברצינות.

באנה, אנשים

יש כאן בעיה. האנשים שאנחנו קוראים

להם אולפניסטים

לא צריכים להרגיש דחויים

בייחוד כשיש להם המון מה לתת

לישבתנו

אז בואו ניקח כולנו יחד את הנקודה

הזאת

נעבוד עליה

ובעז"ה גם נשחרר אותה.

בעיית הביטול השטחי || יובל וינברג

יש הרבה דיבורים בספרי חסידות, בעיקר בספרי חב"ד, על המושג "ביטול היש" (או- להיות במדרגת "אין"), בפשטות הכוונה היא לבטל את ה-"ישות" שלך בפני הקב"ה, שאתה לא "יש ודבר בפני עצמך", ועוד יותר מזה, כל העולם הוא לא "יש ודבר בפני עצמו". הרעיון הוא שאתה הופך את המחשבה הפשוטה והידועה לכל שהקב"ה "נמצא בכל מקום" ומשכלל אותה קצת למחשבה עמוקה ושוורשית יותר ש"הכל זה הקב"ה" שאין שום דבר נפרד ובפני עצמו, זה לא אני והקב"ה, העולם והקב"ה, זה פשוט הקב"ה. הכל אחד. "הויה אלוקינו הויה אחד" אפילו אין הויה ואלוקים- הכל ה'.

אתה לוקח את המחשבה הזו ו"מתבונן" בה, חושב עליה, מרחיב אותה על עוד ועוד דברים עד שבאידיאל זה נהיה לא רק מחשבה וידועה שלך אלא "מודעות"- אתה חי את זה. ואז זה אמור לגרום לך גם לא לעשות דברים כי "בא לי" אלא כי זה "רצון ה'", אתה לגמרי מבטל, אין לך רצונות אישיים. וגם זה לא בא מאיזה כח חיצוני שמונע ממך לעשות את רצונותיך ואתה מחויב לו – מעין התפיסה של הרב סולובייצ'ק ש"הפעולה הדתית בעיקרה חווית סבל היא" – אלא אין את הרצונות שלך מול את הקב"ה ומה שהוא מחייב אותך לעשות, יש פשוט הקב"ה. אתה לא רק מבטל את רצונותיך במובן המעשי, מתגבר על עצמך וסובל, אלא אתה מבטל את כל המושג של "אני רוצה" או בעצם את כל המושג שנקרא "אני". זו לא חווית סבל וגם לא מעצבן וכובל אלא אדרבא, אתה נהיה חלק מהאינסוף. זו חוויה מדהימה ונפלאה, תחשבו איך בן אדם במודעות כזו מתפלל, הוא מבטל לגמרי, מעין הסיפור על ר' חנינא בן דוסא שהיה יודע אם החולה שהוא התפלל עליו יבריא או לא, על פי איך שהוא התפלל, התפילה היא כבר לא פעולה שלי אלא בעצם הקב"ה מתפלל ולכן דרך התפילה עצמה אפשר לדעת אם היא התקבלה או לא.²

זה גם משנה לך את איך שאתה תופס דברים שקורים בעולם, אם משהו רע קורה, אתה לא "מתעצבן" על הקב"ה או משהו כזה אלא מקבל את הדברים כ"רצון ה'", כבר לא כ"כ זרה לך האמירה "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה"(ברכות ט).

יש עוד הרבה מה להרחיב על זה אבל "אין כאן המקום להאריך" בנושא הזה, כי בכלל לא זה הנושא שעליו רציתי לכתוב. כל זה היה הקדמה כדי להכניס לעניינים את מי שלא חווה דברים בסגנון. עכשיו שבערך ברור על מה מדובר אפשר לעבור לנושא שעליו רציתי לכתוב, והוא- הבעיות הרבות שנוצרות כשעובדים בדרך הזו לא נכון ומה נראה לי שהשורש שלהם, אני מקווה ומתפלל שדבריי יהיו לעזר לכל מי שיקרא את זה לעבוד ולהתקרב לה' בצורה הטובה והמדויקת ביותר.³

¹ ברכות, ה

² נחמן מתאר את זה מאוד יפה בליקו"מ נ

³ אני רק רוצה להדגיש שזו לא איזו דרך מיוחדת שרק אנשים מיוחדים הולכים בה(נראה לי שזה קצת נשמע ככה ממה שכתבתי...). זה אולי הדבר הכי בסיסי בלעבוד את ה'- להיות מודע לזה שהקב"ה נמצא ולקבל עליו את מלכותו.

כדי להסביר את הבעיות העיקריות שאני חושב שיכולות להיווצר מעבודה כזו אני אספר סיפור אישי:

בתקופה מסויימת בשנותי בישיבה נכנסתי לעניין הזה מאוד ברצינות, (מה שכתבתי לפני כן היה קצת מהחוויות שלי אז) ואז מישהו שיחסיית הכרתי נרצח בפיגוע, וכמובן שניסיתי להרגיש מסכן ועצוב ונראה לי שגם הצלחתי. אבל פתאום שמתי לב, שתכל'ס, באמת אני לא עצוב מזה, זה לא שובר לי את הלב, מבחינתי אני יכול עכשיו לשבת ללמוד ולהתפלל ולשכוח מזה לגמרי. הרי, לא נעים לומר, אבל בסופו של דבר ה' רצה שזה יקרה ולכן זה קרה, אז כנראה שזה הדבר הכי טוב. ההבנה הזו עזעה אותי, הרי לרחם על אנשים ולהיות בלב נשבר זה דוקא דברים קדושים מאוד, צריך לידבק במידותיו של הקב"ה והרי הוא רחום וחנן ו"יקר בעיני ה' המוותה לחסידיו"! איך זה שאני כ"כ אדיש ולא אכפת לי מאף אחד?

זה גרם לי לשים לב לעוד נקודה, איך שהתפללתי, התפילה שלי היתה כל יום בדיוק אותו דבר. לא שהיא היתה יבשה, אדרבא, זו היתה תפילה מלאה התלהבות. אבל כל יום בדיוק אותה התלהבות, באותם מקומות בתפילה. ולא היה לי דבר כזה תפילה "לא טובה" ש"לא הלך" אלא אם כן פשוט לא היה לי מספיק זמן לחשוב ולהתבונן, אבל אם התבוננתי אז וודאי שהייתי מתפלל בהתלהבות.

עוד מחשבה שהטרידה אותי מאוד אז, והיא, נראה לי, תמיד שאלה, שהרי כדי לאהוב את הקב"ה אתה צריך להיות- "יש" כמו שנאמר: "יש מי שאוהב". שהרי למשל כשאדם אוהב אוכל, מה שהוא באמת אוהב זה את עצמו, לא את האוכל. הוא אוהב את ההנאה שלו כשהוא אוכל את האוכל- לא את האוכל. אחת ההתבוננויות שמובאות בתנאי כדי לעורר את האהבה של האדם לקב"ה היא לחשוב על זה שהקב"ה הוציא אותנו ממצרים והביא לנו את התורה- שהוא, למרות שהוא גדול עד אין חקר ואין סופי ו"לית מחשבה תפיס ביה" וכו' הוא בחר בנו והוריד את עצמו וצמצם את עצמו בתורה כדי שנוכל להשיג אותו ולתפוס אותו! וכשאדם חושב על כמה הקב"ה אוהב אותו ועושה לו טוב- "כמים הפנים וכו'" מתוך כך הוא יתעורר באהבת ה' מאוד מאוד!⁴ אהבה כזו זו אהבה שבאה ממקום של "יש", לא "אין". ואם אתה חי בביטול, לא ברור איך אתה אמור לאהוב את ה'?

עוד בעיה שהיתה לי, הבקשות בתפילה, אם אני מבוטל לה' באמת ואני עומד בשמונה עשרה, הזמן הכי מבוטל שיש- ממש דבוק בו. איך אני יכול לבקש בקשות? קודם כל, ה' עושה בכל מקרה את מה שהכי טוב וגם באמת לא כ"כ אכפת לי מכל הדברים, כי אני מבוטל למה שה' רוצה!

אני אתחיל עם כיוון אחד לענות על השאלות האלה שהוא נראה לי נכון ברמה מסויימת, כי את השאלה האחרונה שהזכרתי, על הבקשות בתפילה, שאלתי את הרב דוב והוא ענה (ככה לפחות אני לקחתי והבנתי את מה שהוא אמר) שלא משנה כמה תהיה מבוטל, אתה תמיד תישאר "יש" בכל מקרה, בגלל שאתה בן אדם. לכן הוא אמר לי לא לפחד מזה- אני אף פעם לא אהיה "אין" לגמרי, עד שאני אמות.

על פי זה אפשר לומר שזה ש"לא אכפת לי כמה דברים רעים קורים כי זה רצון ה'" זה לא אמיתי, ושיכול להיות שאני מספיק מבוטל כדי שכשמישהו שאני קצת מכיר נרצח אז זה לא מפריע לי, אבל אם ח"ו מישהו שיותר קרוב אלי ימות אז בסוף זה כן יהיה אכפת לי. ואז להגיד שלא צריך לפחד מאהבה שהיא "ישית", מפני שבסופו של דבר

⁴ תניא פרקים מו-מט

אני "יש" ולא יעזור כלום (בסוף בסוף אני הרי רוצה לאכול ארוחת צהריים) אז אפשר להשתמש בזה.

אז איך זה עובד? איך עושים את זה נכון? אני חושב שהתשובה היא שהצדיקים לא מתבטלים ונהיים כלום, הם מתבטלים ואז הם הופכים לחלק מה'. ולכן הם דוקא, אדרבא, מרגישים יותר צער ומרחמים יותר, מפני שהם חיים את הרחמים והצער של ה'! ה' עושה דברים שהם תמיד הדבר הכי טוב לעשות אבל הוא לא מתעלם מזה שהביטוי של זה בעולם הוא רע כרגע- "יקר בעיני ה' המותה לחסידיו!"⁵ נראה לי זה יובן קצת יותר טוב על ידי הנקודה הבאה, שהיא גם לכאורה מה שהיה צריך לענות מיד על השאלה על הבקשות בתפילה.

מובא הרבה בשם הבעל שם טוב והמגיד (ממעזריטש) שצריך בבקשות בתפילה לא לכוון על הצרכים הגשמיים שלי אלא על "צער השכינה", בעצם כשאני מתפלל "ברך עלינו" אני צריך לכוון שאני מבקש בעצם שה' יתגלה יותר בעולם ושהשכינה תתעלה וצערה יתקן.⁶ כי כל חיסרון שיש לי הוא בעצם חלק מהחיסרון הגדול של השכינה. בקריאה ראשונית של הקטע זה נשמע איזה ביטול של הרצונות שלי- אני רוצה שסבתא שלי תבריא, אבל הבעש"ט אומר לי לא לחשוב ולרצות את זה אלא לחשוב על צער השכינה הכללי, שלא כ"כ קשור אלי.. אם בן אדם יעבוד ככה הוא לא באמת יתפלל, כי הוא לא באמת כוסף ורוצה את עילוי השכינה, הוא לא חי את זה. ועכשיו, בגלל הביטול שלו הוא גם לא באמת רוצה שסבתא שלו תבריא. כמובן שזו לא כוונת הבעש"ט. כוונתו, לדעתי, היא שתעלה את הרצון שלך שסבתא שלך תבריא לרצון הגדול יותר שהוא השורש של הרצון שלך וגם הרצון שלך הוא חלק ממנו- עילוי השכינה. אתה צריך שהביטול שלך לא יהיה רק שלילי (=אין לי רצון פרטי אישי) אלא גם חיובי – מה אני כן רוצה? – את עילוי השכינה. זה לא ביטול של הרצון שלי, זה העלאה שלו. אם אני באמת אהיה בטל לה' בצורה שבה אני אהיה כלי לה' לשכון בו אז זה לא שלא יהיו לי רצונות, יהיו לי רצונות הרבה יותר עמוקים ואמיתיים שהם גם באמת מה שאני רוצה (שהרי אני "חלק אלוה- ממעל"). ומי שיחליט שהוא לא רוצה שסבתא שלו תבריא כי אכפת לו רק מצער השכינה, כשהוא עוד לא במקום הזה ולא באמת אכפת לו מצער השכינה, זה נראה לי יוביל אותו לאדישות ואי-קשר לקב"ה.

זה נראה לי מגיע כשבן אדם מתבטל לה' רק על ידי השכל שלו, כלומר רק על פי מה שהוא יודע על הקב"ה. הוא חושב על זה הרבה כמו שתיארתי לפני כן ומתבטל לה' שהוא המציא על פי מה שהוא יודע, הוא לא יוצר קשר עם ה' בפועל, הוא לא חי עם ה' בהווה, הוא חי עם ה' על פי מה שהוא יודע, מבחינתו ה' תמיד נשאר אותו דבר ולכן הביטול שלו הוא רק שלילי - הוא מרוקן את הכלי לגמרי בכך ולא ממלא אותו בשום דבר אחר.⁷

ה' מתגלה על פי הכלי שהאדם יוצר לו. הרב דוב פעם הציג לעשות תרגיל כזה לפני התפילה, איפה אני ואיפה הוא, וזה משפיע אחד על השני, כמו הפיוט-"אנו בניך ואתה

⁵ פרוש רש"י על הפסוק הנ"ל: "הן ראיתי כי יקר וקשה הדבר לפני המקום להביא המות על חסידיו בלא עתם ולזה הרבה לי נסים"

⁶ צוואת הריב"ש, עג

⁷ בית יעקב הקצר, פרשת ויצא, ד"ה ויצא השני.

אבינו, אנו עמך ואתה מלכנו, אנו רעיתך ואתה דודנו וכו'.. " אם אני בן, הקב"ה יכול להיות אבא, אם אני רעיה, הקב"ה יכול להיות דוד. בדרך הזו אני מקושר לקב"ה על פי מה שהוא עכשיו ואז אני בעצם מתייחס אליו, שלא כמו אם אני רק, למשל, חושב על הקב"ה ורק על הקב"ה, איך שהוא מבחינה אובייקטיבית על פי מה שאני יודע- זה לא יוצר התקשרות.

למסקנא, אם מתבטלים בצורה מדויקת ואמיתית, זה דבר נפלא ובכלל לא יביא לשום אדישות, חוסר אהבתה' או חוסר רצון וכיסופין אלא להפך. אך ההצלחה בזה מותנית בקשר בלתי אמצעי עם הקב"ה שלא בנוי רק על שכל, ועל נתינת מקום באמת לקב"ה להיכנס. מפני שאלו מדרגות גבוהות מאוד שרובנו לא נמצאים בהם היית מציע להיזהר קצת עם ה"ביטול", או ליתר דיוק- לא לפחד כ"כ מלהיות "יש" שהרי אם נגלה את עצמנו האמיתי זו כבר תהיה התקדמות לעבר הביטול. הרב מעוז אמר לנו פעם שהוא אומר לא להתעסק בביטול עד גיל 23, אולי בגלל זה.. לא יודע..

אני חושב שמה שהגה"ק מקאמארנא כותב בהקדמה שלו לספר "נתיב מצוותיך" זו מסקנא נכונה ואמתית שמבטא את הנקודה הזו- "ובאמת ראוי להתפלל הכל על השכינה ברוחניות. ואם לפעמים מתגבר הצער ומרגיש הייסורים בהרגש גדול ואי אפשר להפשיט עצמו להתפלל עבור השכינה יתפלל על צערו שמרגיש ולא יהיה דובר שקרים חלילה". שנזכה.

פיזיכיק || שחר אדלמן

מי שלומד פיזיקה, צריך מתישהו בסוף י"א ללמוד על ההיסטוריה של הפיזיקה של גרמי השמיים וכו'. שם הוא לומד על זה שבמאה ה-16 המדע נטש את המודל הגיאוצנטרי לטובת מרכז, גיאו – אדמה או כדור center המודל הליוצנטרי. נשמע מפוצץ? לא כל כך. צנטר – כמו הארץ, הליו – שמש. במילים אחרות, המדע הבין שבניגוד לתפיסה ששלטה עד אז, השמש היא זו שנמצאת במרכז מערכת השמש ולא כדור הארץ.

למה אני מבלבל לכם את השכל על פיזיקה? כי אני חושב שאולי אנחנו צריכים לעבור את השינוי הזה בעצמנו. אני אסביר.

אנחנו מסתובבים בעולם, בשיבה, במדינה, לא לבדנו. לכל אדם יש את קשריו שלו עם האנשים שמסביבו. אבל מה זה בעצם קשר? מה זה יחס בין בני אדם? לאחרונה הצלחתי לענות לעצמי על השאלה הזו. קשר הוא אנרגיות שיוצאות משני הצדדים, ונפגשות באמצע. האנרגיה הזו לא קיימת מצד עצמה – היא דורשת הקרבה משני הצדדים. במובן מסוים, קשר הוא כמו ההשקעה הכי גרועה שקיימת. זה דורש אנרגיה בלתי פוסקת משני הצדדים, וזה לא מחזיר לך אותה אף פעם.

אני קורא לזה "אנרגיות", וזה אולי יגרום לכם להרגיש כאילו אני מדבר על משהו מיסטי ומפחיד. אפשר לקרוא לזה בהרבה שמות אחרים אם זה מפריע לכם, בסופו של דבר זה כוחות נפש שמושקעים בקיום הקשר הזה. כוחות נפש משני הצדדים שמושקעים, ויוצאים, ונפגשים, ויוצרים משהו גדול. המפגש של האנרגיות האלה יכול ליצור משהו שהוא מעבר לכל הדברים שיש בתוכי. אם אתם רוצים קצת ברסלב⁸ – אז ר' נחמן כותב שאדם יכול למצוא "צדיק" בחברים שלו. אני יכול למצוא תשובות לשאלות שלי אצל חבר שלי ולהיפך.

אם כן, קשר הוא קצת משהו בפני עצמו. מפגש אנרגיות שמתחולל בינינו, שיוצר משהו חדש, יפה, מדהים. משהו גדול. אבל קשר דורש הקרבה משני הצדדים. קשר שהוא לא כזה – הוא לא קשר אמיתי. הוא יכול להיות סוג של ניצול, סוג של קשר קר שנועד לתועלת עצמית – אבל קשר אמיתי הוא לא יהיה.

מה שאני רוצה מכם, מאיתנו, מהחברה כולה, זה שיתחיל להיות אכפת לנו מהקשרים שלנו. אם נחזור לדוגמה מתחילת הקטע, אנחנו צריכים שמה שיהיה לנו במרכז, בראש, זה הקשר עצמו ולא התועלת האישית שלנו. אני לא שם את עצמי במרכז, אלא את הקשר, את הדבר המוזר והמדהים שקורה באמצע, בינינו.

אנחנו צריכים להבין שבקשר, אני לא מחפש את התועלת האישית שלי ממנו. זה לא העיקר. אני מוציא מעצמי החוצה. אני משקיע. וזה קשה, וזה מקריב, וזה חלק ממני שמושקע במישהו אחר וזה לא פשוט. אבל בסוף, אם אני אצליח להשקיע באמת בקשר הזה, ושני הצדדים ישפכו את עצמם לתוכו, בלי לתהות על התועלת האישית שלהם, זה יצליח. והם ירוויחו מהקשר דברים מדהימים. בהצלחה לכולנו.

⁸ הרי בכל זאת, כמו שבארה"ב יש אנשים שהם "יהודים תרבותיים" (culturally Jewish) – שייכים ליהדות אבל לא באמת מחוייבים להלכה וכד', אז אנחנו קצת "ברסלברים תרבותיים". חכו, זה עוד יהיה זרם בציונות הדתית יום אחד. תזכרו שאמרתי את זה.

מדריך הפנימיסט לקולינריה

כולנו חיים בפנימיה, ובינינו – האוכל פה נחמד, אבל לפעמים צריך איזו השלמה מהצד. אז הנה – מדור חדש שיסדר לכם את החיים כמעט כמו המספרים של הלוטו. רעבים? מרגישים חוסר בנשמה? הכינו אוכל בפנימייה! זה כיף, זה טעים, זה לוקח המון זמן וכמעט תמיד מתפקשש! אז הנה שני מתכונים מעמקי ליבנו:

פסטה בקומקום

מצרכים

חבילת פסטה 500 גרם, להשיג באספקה הקרובה לביתכם

קומקום – שיהיה נקי

כף עץ / כף ברזל / שרביט קסמים

מומלץ – רוטב. לא קריטי

אופן ההכנה

ממלאים את הקומקום במים כמעט עד למקסימום ומרתיחים.

כשהמים רותחים מכניסים חצי חבילת פסטה לתוך הקומקום [אסור לשבור את הפסטה, זה איסור מדאורייתא]

מוודאים שהמים רותחים כל הזמן – עדיף אפילו ללחוץ על הכפתור עם הכף / המקל / שרביט הקסמים.

לאחר כמה דקות טועמים את הפסטה, וכשהיא מוכנה שופכים את המים מהקומקום דרך הפיה – כך שהפסטה נשארת בפנים. מוציאים את הפסטה המסוננת לצלחת ואוכלים. תפרגנו לעצמכם ותגישו עם גב"צ וקטשופ. נ"ב קומקומים ישנים עלולים להתפרק. באופן כללי דברים ישנים הם גרועים.

בצל על הרדיאטור

מצרכים

בצל

רדיאטור

אופן ההכנה

שמים את הבצל על הרדיאטור.

מורידים את הבצל מהרדיאטור.

הבצל מוכן.

אפשר לאכול עם לחם, או פסטה. היי, איזה קטע, יש מתכון לפסטה עשר שורות למעלה.

פגישה חצי פגישה/רחל המשוררת¹

שירים זה דבר יפה, ויפה יותר שאפשר לפשר ולהבין אותם בהמון דרכים ושבילים.

בשירנו, הפגישה יכולה להיות בין חבר לחבר, אהוב לאהובתו, בן אבא לבן, בין אדם לאלוקיו ואפילו בין אדם לעצמו, פגישה, פשוט פגישה וכל אחד ירגיש מה שהוא רוצה.

פְּגִישָׁה, חֲצִי פְּגִישָׁה, מִבֶּט אֶחָד
מֵהִיר,

קִטְעֵי נִיבִים סְתוּמִים – זֶה דִּי...
וְשׁוֹב הַצִּיף הַכֵּל, וְשׁוֹב הַכֵּל הַסָּעִיר
מִשְׁבֵּר הָאֶשֶׁר וְהַדָּנִי.

אֶף סֶכֶר שְׂכָחָה – בְּנִיתִי לִי מִגֵּן –
הִנֵּה הִיא כְּלֹא הִיא.

וְעַל בְּרָכִי אֶכְרַע עַל שְׁפַת אֶגֶם סוּאֵן
לְשִׁתּוֹת מִמֶּנּוּ לְרוֹנָה!

לפעמים, כל מה שיש לנו הינם קטעי מילים סתומים, אין הבנה בינו לבין הסובייקט² אין דיבור שלם, אך זה מספיק כדי להגיע למשבר ולסערה שמתוכה מגיע האושר אך גם הדוי, השבר.

בקריאה אישית, המשוררת מוצאת את עצמה במצב בו אנו מוצאים את עצמנו פעמים רבות, במצב זה אנו לא מוצאים את "עצמנו" אנו רוצים להתחבר את ה"אני האמיתי שלנו" אך יש מגן ומחסום בינינו לבין עצמנו. בעתות של חסד אנו חשים פגישה או

חצי פגישה, או אפילו משהו מזערי כמו מבט אחד חטוף, ולא יותר עם עצמנו, אנו חווים בחיינו חיפוש מתמיד אחר עצמנו אחרי הרגיעה והבטיחות שבאמון בעצמנו ומידי פעם זוכים במפגש.

בבית השני אנו מוצאים את הצד השני של העניין, המשוררת בונה סכר, ישנה התנגדות פנימית לפגישה, אך ברגע שהפגישה מתרחשת, קורס הסכר אל האין ומתפוגג וברגע זה מתרחשת פגישה אמיתית ונכונה אך טעונה ביותר.

¹ רחל בלובשטיין, (1931-1980) מוכרת כ"רחל" או כ"רחל המשוררת"

² מילה מסובכת, עזבו. (הכוונה למישהו, חבר, אל, אתה, אני)

כמה יפה, כמה ספרותי, בשיר שלנו יש אוקסימורון³, "אגם סואן" עיינו של האגם הוא השקט הרועע, בטבע האגם כמעט אף פעם אינו סואן, הניגוד (אוקסימורון להנאת החיך הספרותי שלנו) בא לתת לנו את הניגודיות של התחושה, המשוררת נרגעת באגם בסופו של דבר – מגיעה ליישור ולרגיעה, אך למרות זאת האגם עדיין סואן, ישנה עדיין סערת רגשות שמתחוללת בקרבה. ואולי הפלא ופלא דווקא הסיטואציה הסואנת מצליחה להרגיע במובן מסוים את רחל.

בשונה מיהודה עמיחי למשל שהוא מתוכם ושנון, רחל היא משוררת פשוטה עד מאוד השירים שלה מצליחים לקחת איזה רגש, חוויה, אירוע ולזקק אותו, לתאר אותו במילים הכי יפות, מדויקות ואמתיות שאפשר (דרך אגב, לכן בימינו קצת פחות מעריצים אותה מפעם, אבל לעניות דעתנו זו גדולתה).

בכל זאת, ישיבה דתית אז קצת תורה....

כמו רחל, יוסף בונה לו "סכר שכחה" במשך השנים הארוכות שלו במצרים הוא אינו מדווה למשפחתו הרחוקה על קיומו ועל שלומו ואף יותר מכן, הוא קורא לבניו בשמות שמרחיקים אותו מעברו האפל(מלא בבורות, נחשים ועקרבים) מנשה: "כי נשני אלוקים את כל עמלי ואת כל בית אבי". אפרים: "כי הפרני אלוקים בארץ עניי".

כמו רחל, ברגע שהוא רואה את אחיו הסכר נפרץ, ובהמשך אינו יכול להתאפק....

שיר יפה, שיר מובן, שיר מקסים.

³ ניגוד בתוך המשפט(למשל שתיקה רועמת)

אני צריך רחמים ||

"ונתן לך רחמים ורחמך"

בְּיָמִים כְּמוֹ אֱלֹה טְרוּפִים

אוֹלִי יוֹתֵר מִכָּל

אֲנִי צָרִיךְ

רַחֲמִים.

רַחֲמִים שְׂנֵכְמָרִים

וְלֹא כָבִים

בְּתוֹךְ פְּחָדִים.

רַחֲמִים גְּדוֹלִים

עַל הַחַיִּים הַמִּתְעַקְּשִׁים

עַל הַמִּיּוֹאָשִׁים

עַל לְבָבוֹת קְפוּצִים בְּצִיר שִׁישִׁים

עַל הַמַּחְבָּלִים אֶת עֶצְמָם

עַל שְׁעוֹתִקוֹת הַמִּילִים

עַל הַקְּטוּפִים

עַל הַנִּשְׁאָרִים

עַל כָּל אֱלֹה שְׂאֵבְדוֹ

רַחֲמִים

*

כְּשֶׁאֲצֵא מִזֶּה

אֶקְנֶה מִתְנֹת לְכוֹלֵם:

קָפָה לַחֵיִלִּים בְּמִגְרֵשׁ הַכְּדוּרְסֵל,

גַּז צָחוֹק לְהִתִּיז עַל עֶצֶב עוֹיֵן,

פְּרָחִים בַּחֲגוֹר, בְּמִקּוֹם הַנִּשְׁשֵׁק,

פִּיגוּעֵי דְגְדוּגִים בְּדֶרֶגוֹת קֵל, בִּינוּנֵי וְשִׁפּוֹף,

וְרַחֲמִים פְּשׁוּטִים עָלַי

וְעַל כָּל הַחַיִּים

* || אותו האיש

מתוך רגש של חוסר אני עומד כאן,
אין מקום בעולם שבו אני שם.
כל התקדמות היא בעצם נסיגה,
מתקדם לכיוון ההפוך.
איני כבר אותו נער,
איני אותו ילדון.
המעין הגובר על האבן,
השמחה שפרצה גבולות.
תמיד אפשר לרדת,
תמיד אפשר לחזור.
אך פתאום זה מופיע,
כמו צפצוף באמצע שינה.
ואני מבין
המים לא גוברים,
השמחה לא פורצת.
עטוי בניילון נצמד,
ושום דבר לא יוצא.
הגיע הזמן להמשיך,
מהערפל הסמיך.
להיות אותו נער,
לזכור אותו ילדון.

חטיפות בשלוף // שמיניסטים שאכפת להם

כן, זו בדיחה שחורה, תודה

וולקס & מאה ואחת שלנו & סיימנו. & טוב, לא באמת & הנה אנחנו ארבעה שמיניסטים חסרי קול דעת ומעש & יושבים בספרייה בשעה 11:11 & בחיינו שאנחנו לא מכוונים את זה & אנחנו פשוט נורא מוכשרים & סגור סוגריים & ומנסים לשחזר את הצלחות העבר & ימי הזוהר של המדור & כש**** **** היה כולה בן 14 & כוחו במותניו & וראשו מלא בשטויות ובופל לימון & בדיחה פנימית & חסרת פשר & זהו.

מה נעשה, אין לנו מה לכתוב & אתם מקום לא מעניין & באופן כללי & פתח סוגריים פה, אומרים לי באזנייה & מטרתה של ישיבת מקור חיים היא לגדל דור של אליטיסטים & שכאשר הם נהיים אליטיסטים אפילו כלפי הישיבה & הם עוברים ישר לשמינית ועוזבים & עיין ערך ההוא בן ה-14 מלפני אי אלו שורות & זה מה שקורה כשמישהו אליטיסט מדי כותב שורות אלו & אז בואו נרוקן את כל מקורות הגאווה שלנו עליכם & לפני שאנחנו מתחילים & או בעצם ממשיכים & לפי כמות השורות שכבר נכתבו כאן & 101 שישית & 101 שביעית & בסוד & למביני עניין & **הערעור הזה התקבל** & אי אי אי, אפילו להפסיד לא יודעים & 101 שמינית & בסטייל & ואזהרת ספויילר & שנה הבאה אף שכבה לא זוכה & אנחנו זוכים & ואתם בעיקר זוכים & להיות במחיצתנו עוד & שבעה & חודשים & בלבד & ספויילר: מעמד סיום & דמעות & החמשוש המנוזל שאומר שהשביעית לא תוכל לתפקד בתור שמינית & ולא נחשוף עוד & ואם 101 עסקינן & קבלו את רשימת המנצחים והמפסידים המעודכנת של ה-101 & המנצחים & ובמקרה הזה גם היפים, האמיצים, האליטיסטים, והיחפן & השמינית & לא לא & ה-ש-מ-י-ג-ת-ישי ליפשיץ & הגבר & עוזיאל תיאודור לויאן & שמוכיח שוב שגם עם השם עוזיאל אפשר להיות מגניב & ושאשתך תכתוב בטמקא & חינוך שלנו & הרב אבאליה & על וואחד מאה ואחת & חינוך שלנו & יואל רענן & שיחוד שלנו & ובנימין פרנקל & שקיבל את הערעור שלנו & וכולנו תומכים בו בימים קשים אלו & בעת הוא עומד למשפט מול השלטונות? & בכל זאת, מעריך השמינית מס' אחת & מי שלא קרא את הקטע שלו על המאה ואחת, שיקרא & הנה, כתבנו משפט אחד רציני & הרסנו את החינוך & טוב חלאס & הבהלה לשפסל & סקופ: הרב דוב תפס את עצמו במראה רואה שטיסל בפנימיות & עם שורוק בו' & אמיר מודיע & רעיון גאוני & עבודות לכולם על חיי החרדים & סטייל מדעי המוגלגים & עטים זוהרים זוהרים בחושך & ובמעבר חד & לשורת המפסידים & החברה שעלו בגטקעס & קרוע & הבורקסים & וועד מחזור חמישית & שבחר צבע סגול & גם השישית לא טמנה ידה בצלחת & כן? ורוד? נראה לכם? & רבני חמישית שישית & חתיך לכם צמוד & גלעד ביר & מזל טוב גם לך & נהנינו מהלחמניות & ... & סתם, עבדנו עליכם & המפסידים היחידים & השביעית & שתישאר שני לנצח & לה לה לה לה לה לה & שתישאר שני לנצח & מאה מאה מאה מאה מאה שלושים וחמש לסוסיא & יחי ליפשיץ & לא ישי, נפתלי & רענן, מאחוריים & גם הוא גבר & טוב, הרבה מאחוריים & תביאו את החליפים באנשות הלבנות & מאה מאה מאה ואחת, לא דוחפים שלנו & לא דוחפים שלנו & לא דוחפים שלנו & זה נשמע רע & סיימנו עם המאה ואחת & רגע, שמפניות & לא היה שמפניות & בישיבה של פעם זה לא היה קורה & טוב חלאס, המאה ואחת מוצה & כמעט כמו קרצופיות החורש בניסוי של הביולוגיה & הידעתם? קרצופיות החורש הם בדיוק כמו שלחופיות הנגב רק עם מחושים מהפופיק & אם תהיתם מי זה חדלי האישים המסתובבים בינינו & זה אנתרופוסופים & שזה כמו שלחופיות הנגב רק בלי מחושים בכלל & או חילונים & או טרמ"חים & עוד לא הבנו את ההבדל בין שלושתם & טרמ"חים & אפרופו טרמ"חים & אה, אפרופו אפרופו & זה בצורה שממש דומה לתמרור אזהרה הפוך &

שהדביק איזה ערבי **** בכניסה לקיבוץ & לא שמתם לב? אולי כי כבר לא תופסים טרמפים & פרצוף עצוב & פרצוף ערמומי & טיפה & זרירית כסי ראטר & מי שלא הבין שיתבייש & וזהו & בכל מקרה טרמ"חים & הם נעשים יותר ויותר קטנים עם השנים & ואת זה כותב ילד בן 16 & הפניה למקודם & עם כל הטישו שיש על הרצפה & לא נראה שזה הטרמ"חים שמשתמשים בו & תפסיקו, זה ממש מגעיל & מחנה גיבוש & יש! יוצאים לאוטובוסים! & וחוזרים מיד & זה כמו... & בעצם, נשמור על זכות השתיקה & בהקשר הזה & די! די! & תעזוב אותי! & לא שרפתי את הבית בדומא & אני שמאלני בכלל & באמת & נפגשתי עם אנשים מדרור & אני גם רוצה דרור & די, זהו. & אזהרת קונספירציה & הרב דוד עצור בשב"כ & מי שמחליף אותו זה התאום המרושע שלו & סוף קונספירציה & י"ט כסלו & איפה הרב עדין! & מבזבז מיליונים על ברידג' בצרפת & פאפא אוטה & אווווו & פאפא אוטה & אוו & די & אנחנו נשארנו עם שמניסטים ששתו & מים & שקופים & מעניינים & בטעם אניס & ודיברו על אנשים שמחלחלים בחליל & מחזור המים בטבע & אגב הסכר של אביי שסייר בשדה & סקר קטן & מה קושי הגמרא & תשובות מפי חמשוש מנוזל ממוצע & 1. הא? & [מבט פוזל מעט, קול צרוד] & 2. מה פתאום? & הגמרא הזו קלה בטירוף & אני לומד חמישה דפים בערב!!! & בשוטנשטיין & 3. דיכאון. אל תוסיפו מילים & 4. איזה גמרא אנחנו? & אוגה עוגא פוצ'ה פי. די. & די. & אותי זה ממסם & נראה לי מהרהר & כרומוזום בודד & יש לו בבית & וחלם על & מילקשייק תות & כשלפתע נפל עליו & רפאל המלאך & אה!!!! & חמשושים & תפסיקו לחפש את הספר הזה & הוא לא באמת קיים, זו קונספירציה & הוא בדומא & לא שרף את דומא & סתם שרף & האגדה מספרת & שרפאל המלאך ירד בדומא & תקע שם כידון & ומשם יקום הקמפוס החדש & מופע הסידורים של ד"ר בלייכר & הוא לא שלף ארנבת מהכובע & קבל את הערכתנו הכנה & ועכשיו כולנו מחזירים למקום & נשימה עמוקה & כן, אבל.... & יש עוד פול מה להגיד & וגם שעועית & כן, אנחנו במצב וופל & דרא"פים & אמריקאים & מדגסקר & שנה הבאה & במקום להביא אותם לארץ & שולחים את אשר טרגין לשם וסוגרים עניין & אנחנו נגיד לכם שלום & במיוחד כי שתיים בלילה & רע כאן & די & לילה במיטה קרה רועדת.